Vracím se domů, do hory zelený… zpívá Žalman ve stejnojmenné písni. Tato slova mi vytanou na mysli vždy, když se vracím do známých míst, kde jsem již delší dobu nebyl, nebo k nim mám nějaký citový vztah, případně kombinace obého. Právě na tento text jsem si vzpomněl, když jsem se letos po několika letech vracel na Zahradu do Náměště na Hané. V minulých letech jsem slýchával, co se na Zahradě změnilo a co je jinak, než bývalo v dobách, kdy jsem na Zahradu jezdil pravidelně. Proto jsem se rozhodl sepsat pár postřehů, dojmů nebo střípků, které si své místo v mé paměti dokázaly vydobýt. ***Náměšť na Hané***

Už při příjezdu do Náměště, ten kdo jede autem, musí uznat kvalitu opravených silnic a žádné objížďky. V letech nedávných již od Prostějova nebo Olomouce stála motoristům v cestě soustava objížděk a rozkopaných a děravých silnic. Toto se změnilo jednoznačně k lepšímu a spousta silnic by se dala díky kvalitnímu povrchu využít i pro in-line brusle. ***Festivalový svět***

Po dobu mé nepřítomnosti zmizela scéna na radnici a byla otevřena nová s názvem Terasa. Jednoznačně pozitivní krok. Účastník festivalu na začátku vkročí do festivalového světa na kopci nad Náměští a, kromě případných nákupů v místním konzumu či využití sprch, nemusí tento svět až do odjezdu vůbec opustit.

Děti na Zahradě

Je skvělé, že Jupp a celý realizační tým naučil brát s sebou na festival i děti a tím si zasel semínko pro zájemce v dalších letech. I hlídání dětí je pro rodiče skvělým počinem. Většina dětí si Zahradu evidentně užívala, tančila a skotačila, nicméně viděl jsem i děti unavené, znavené a vzteklé. Co však byl extrém, byl rodič se spícím dítětem (asi čtyřletým) na rameni asi tři metry od reproduktorů při večerním koncertu Navostro v amfiteátru. Chápu, že i rodiče si chtějí užít festival, ale některé věci mi nepřipadají normální. Při diskuzi vznesl kolega Belmondo nápad, že by nebyla špatná scéna pro děti. Náplní by mohl být např. mediálně známý Kašpárek v rohlíku, ale třeba i divadelní aktivity manželů Vaňkových ze Zhasni nebo spousty dalších.

Soutěž o Krtky

Dva dny strávené na Kapličce mi daly vcelku zajímavý pohled na to, jaká je současná scéna ve folkové muzice a příbuzných žánrech podle dramaturgů festivalu Zahrada. Při srovnání obou dní vyhrává jednoznačně den druhý, neděle. Kdo se mi v soutěži líbil? Z prvního dne:
Svitky, Zhasni a Esence
. Z druhého:

Bodlo, Sova & Slamák, Monty a Hluční sousedé
. Držel jsem palce
Hlubokému nedorozumění
, kteří museli vystoupit bez zpěvačky, ale síla kluků z HN je spíše v sessionech. Kteří soutěžící nenaplnili mé očekávání?
Bujabéza
- možná jsem až moc uvěřil hlasům z okolí, že se oproti loňskému roku hodně zlepšili, nicméně to se vůbec nevylučuje. Zde bych citoval text
Marka Ebena
: „folklóreček s bicíma“.
Ogari
– od muzikantů tohoto kalibru jsem čekal víc nebo prostě něco jinak.

Moderátoři

Miloš Keller
a duo
Brabec – Sedláček
byli jediní, které jsem sledoval déle (soutěže na Kapličce a večery v Amfiteátru byly dvě hlavní destinace, kde jsem po dobu svého pobytu na Zahradě pobýval) na rozdíl od jiných moderátorů na jiných scénách. Miloš Keller, průvodce soutěžemi o Krtky, prováděl celé dva dny na Kapličce sám a strávil tam přibližně dvanáct hodin, což je porce úctyhodná. Duo Brabec – Sedláček, které opanovalo scénu Amfiteátru, mě velmi mile překvapilo. Jemný, a v několika případech publikem nedoceněný, humor této dvojice mne bavil oba večery. Všem i mnou nejmenovaným (
Ošanec, Dobiáš, Tesař, Nosek
…) patří velký dík. Je uměním být ve stínu hlavních hvězd festivalů a udržet si nadhled a úsměv.

Čas

Publikum a čas je svým způsobem nepřítelem pořadatelů, hlavně inspicientů. Publikum, protože nechce pustit své oblíbence z pódia bez několika přídavků a čas, protože se ho najednou nějak nedostává. Zářným příkladem je první večer na amfiteátru, kdy například otevírající
Bezefšeho
bylo zmizeno z pódia po přibližně dvaceti minutách, ale s přibývajícím večerem se na čas nějak přestal brát ohled. Samozřejmě, že muzikanti (a hlavně ti, co hrají na závěr večera) s nějakým skluzem počítají, ale nechtěl bych být v kůži
Roberta Křesťana
a pánů z
Druhé trávy
. Ti měli být na pódiu někdy okolo třiadvacáté hodiny a dostali se na ni o více než dvě hodiny později. Nerad bych někomu křivdil, ale svůj podíl viny na tom mohou mít i kolegové z řad muzikantů, kteří navzdory ohlášení pořadatelů, „
že se jednalo o skutečně poslední přídavek
“, se vrátí na podium a spustí tu žádanou, než aby přenechali prostor dalším, kteří již desítky minut čekají na svůj prostor. Někdy jindy a někde jinde se můžou ocitnout na konci onoho

hudebního řetězce a budou to oni, kteří tou dobou, kdy ještě nebyli na podiu, si místo soustředění mohli vychutnat zbytek festivalu, nebo se přesunout na jinou štaci. To, co nastalo po konci předposledního
Žalmana
a jeho spolu
a před koncertem Roberta Křesťana a Druhé trávy bych neváhal nazvat hromadným úprkem, kdy před vrcholem večera areál opustila, podle mého odhadu, možná více než třetina návštěvníků.

Jak jsem napsal již výše, toto je několik věcí ze Zahrady, které si má paměť udržela. Samozřejmě Zahrada není jen o muzice na pódiích, ale i o tom neopakovatelném Geniu loci, který tento festival má. Bylo to hezkých pár dní v hezkém prostředí, s možná teplejším počasím než by mi bylo milo, pro které stálo za to na Zahradu jet.